

VECKOBLADET

Nr 30 i webbform

061201

Demokratisk Vänsters representanter i kommunala nämnder

Det Demokratisk Vänsters utsåg vid medlemsmöte i tisdags representanter i de nämnder som partiet erhållit platser i vid förhandlingar med övriga rödgröna partier:

Eva Wigforss, ordinarie ledamot i kommunrevisionen

Martin Stensson, ersättare i Socialnämnden

Ulf Nymark, ersättare i Tekniska nämnden

Ett tidigare medlemsmöte har som bekant valt *Sven-Bertil Persson* till posten som ersättare i Kommunstyrelsen.

Mötet valde också pga av vakans in en ny ledamot i Demokratisk Vänsters styrelse - *Cecilia Persson*.

Kommunfullmäktigeextra

Jag hade inte suttit på kommunfullmäktigeläktaren på åtminstone fem år, men Sydsvenskans mittuppslag med alla ledamöterna lockade mig dit en timme på torsdagen. Det var första gången det nya fullmäktige efter valet samlades till debatt. Men det var kanske inte fräschören över det hela som var mest slående. För vem var det som stod där i talarstolen om inte Tove Klette, Lars Bergvall och Lennart Prytz, och för den delen Ulf Nymark och Sven-Bertil Persson.

Det jag hörde var en debatt om kommunens mål, vad de nu kan vara. Borgarna har formulerat nya som handlar om företagsamhet och behovet av skattesänkningar. När miljöpartiet pekade på avsaknaden av miljöpolitiska mål kastade man i efterhand in en sats: "Miljötänkande skall vara en naturlig del av kommunens verksamhet". Ja, pregnanta formuleringar är kanske inte den nya majoritetens starkaste sida. Å andra sidan, de målformuleringar den förra majoriteten antog så sent som i somras var inte heller att stå ut med. De var en orgie i flummiga adjektiv: kommunen skulle erbjuda "upplevelser", och allt skulle vara "kreativt" och "öppet" och ge "möjligheter".

Den nye majoritetsledaren Mats Helmfriid hade i varje fall påfallande svårt att värja sig och tog då förstås till den klassiska högerretoriken. Talare från vänstern skulle inte prata om demokrati, med tanke på deras partis historia. Och när det gällde synpunkter på kommunens politiska organisation så var vänstern bara ute efter fler arvoderade politikerplatser. Så nog ser det ut att bli en återgång till gamla tider i fullmäktige, med stentuff debattstil. Bäst under den timme jag satt där var socialdemokraten Björn Abellsson - välformulerad och bra påläst.

Lucifer

Järnvägen i Lund 150 år

Järnvägen mellan Lund och Malmö fyller den 1 december 150 år vid en tidpunkt då det aldrig har gått fler tåg mellan de båda städerna, när fler reser än nånsin tidigare och när järnvägen väcker både engagemang och känslor.

Tack, Sverker!

Andra städer fick på 1800-talet göra stora uppoffringar för att få järnväg, i form av kommunala aktieteckningar som höjde kommunalskatterna och främst drabbade de fattiga. Det var tack vare den graderade rösträtten som många banor blev byggda. Men Lund gynnades av sitt läge nära Malmö dit staten drog en stambana. Järnvägen ledde till en tidig industrialisering och folkökning. Inget av de första företagen som lokaliserades nära järnvägen finns kvar i sitt ursprungliga läge (Lennartssons trä var det sista) men några byggnader står kvar: armaturfabriken, utsädesmagasinet och sockerraffinaderiet.

Trafiken växte och år 1900 var det dags för dubbelspår till Malmö efter starka kommunala påtryckningar. Lund stads egna äventyr i järnvägsbranschen var inte så framgångsrika: den helkommunala Bjarred-Lund-Harlösa järnväg hade namn om sej som landets mest olönsamma och lades ner redan 1939. Men stambanan utvecklades med eldrift 1934 och en växande pendling. Stationen har behållit sin tidiga rang som en av Sveriges största.

De första efterkrigsdecennierna var ingen glad tid för järnvägen. Banor lades ner, trafik glesades ut, SJ:s förluster växte. I slutet av 1970-talet var risken stor att lokaltrafiken mellan Lund och Malmö skulle försvinna. Den räddades emellertid efter goda insatser från ett antal skånska lokalpolitiker, av vilka Sverker Oredsson (fp) från Lund särskilt kan nämnas. Kommunerna gick in med pengar och resultatet blev pågatågen. Sen har det i princip gått uppåt.

Trångt på spåren

Men inte tillräckligt mycket och tillräckligt snabbt, med tanke på de hot som präglar så mycket av den aktuella politiska debatten: den sinande oljan och den globala uppvärmningen. Som enligt de färskaste rapporterna går lite fortare än vad forskarna hittills har trott. EU har just kritiserat Sverige för alltför stor släpphänthet med utsläppsrätter och vägtrafiken hotar miljömålen.

Region Skåne har i dagarna beställt nya, och rymligare, ersättare till de åldrande pågatågen. Men tåg räcker inte, det behövs spår att köra dem på. En rad orter utmed stambanan norr om Höör vill få tillbaka sina tågstopp, men det skulle kräva nya tåglägen och de ryms inte i tidtabellen. Det skulle behövas fler tåg till Kristianstad åtminstone morgon och kväll men det är inte plats på spåren. Tågtrafiken till Stockholm väntas öka ytterligare med nästa, snabbare generation av snabbtåg men risken är att de tränger ut vissa lokaltåg. Kort sagt, det behövs fler spår mellan Lund och Malmö och Banverket har länge haft planer för dem men de är uppskjutna, och felet är i sista hand fega politiker.

I elva år bromsades Väst kustbanans dubbelspår genom Lund. Nu finns det äntligen och alla konstaterar att bullret blev mindre än förut.

Utbyggnaden av stambanan bromsas i första hand av villaägarna i Åkarp, som har bildat exempel för de boende i Hjärup. På bägge ställena kräver man att järnvägen ska läggas i tunnel. Det kostar två miljarder extra och de pengarna har Banverket många andra användningar för så utbyggnaden vilar. Nu sägs det att den kan vara klar först 2016, om tio år. Burlövs och Staffanstorps kommuner bromsar i kraft av det kommunala planmonopolet sedan deras opportunistiska politiker har vikt sej för villaägarna. Att det drabbar både riksintressen men framför allt regionala intressen och grannkommunerna bryr de sej inte om.

De skulle kunna göra det om region och grannar på allvar drev sina intressen. En som har gjort det är Ilmar Reepalu i Malmö. Hade Lennart Prytz i Lund gjort det med samma kraft kunde läget ha varit ett annat, säger centralt placerade tjänstemän. Men Prytz mjuka diplomati misslyckades och hans obetänksamma instämmande i kravet på en yttre gods bana, som för närvarande inte behövs, har varit ett villospår.

Opportunisten Andersen

Regionråd med ansvar för infrastruktur var under den förra mandatperioden Vilmer Andersen (v). Vad gjorde han? Jo, i en insändare i Sydsvenskan strax före valet stödde han helhjärtat kravet på tågtunnel genom både Åkarp och Hjärup. Det hör till saken att partiets kommunalpolitiska grupp i Lund ett halvår tidigare hade formulerat krav på en snabb utbyggnad av stambanan som inte drog resurser från andra projekt som berörde Lund (spåret till Dalby) och som bevarade den reskvalitet som det innebar att få färdas i dagsljus. Men det struntade Andersen i.

I detta perspektiv spelar det ingen roll att vänstern förlorade majoriteten i Lund och regionen. Det kan inte bli värre.

Men låt oss återkomma till den konflikten om några dagar. Låt oss tills vidare glädjas åt att vi har ett så duktigt och järnvägsorienterat länstrafikbolag och att så många vill åka tåg. Gå gärna ut på lördag och titta på loket "Prins August" som körde här redan för hundrafemti år sen. Ånglok är visserligen inte särskilt miljövänliga men vid mycket jämna år kan vi tolerera dem.

Gunnar Sandin

Betraktelser kring kristallnatten 1938 och 2006

Det är torsdag kväll den 9 november och jag har bestämt mig för att gå ner till stortorget i Lund för att se om det finns någon manifestation till minne av kristallnatten 1938.

På torget finns några personer som förbereder en demonstration. Nej det var inte så jag hade tänkt mig denna kväll. Jag går vidare för att se om det finns en annan manifestation, en manifestation liknande den jag deltog i för något år sedan. Tända ljus och äldre som tysta mindes. Nu fann jag inget av detta. Det har gått över sextio år sedan lägren öppnades.

När jag kommer hem söker jag på nätet efter de möten som arrangerats denna kväll. Jag kommer in på levande historias hemsida och en studie "Konstruktionen av en likgiltighet. Kristallnatten i Svenska dagstidningar. Författare medieforskaren Göran Leth.

Det som framträder är hur spridd antisemitismen var även i Sverige. Tidningen Ny Dag ingår i den grupp som går under rubriken protest på grund av starkt fördömande rubriker om nazisternas grymheter. Men av rapporten framgår också att Ny Dag företrädde en traditionell antisemitism bland annat genom spekulationer om att det var judiska aktivister som kunde ha provocerat fram pogromen. Att betrakta judar som konspiratörer, att rent av se dem själva som skyldiga till det som drabbar dem är en mycket traditionell form av antisemitism skriver Leth.

Så någon vecka senare finner jag i VB Gunnars Stensson inlägg under rubriken bibliska folkmord. Jag läser om judarnas blodtörstiga stamgud som tillspilloger allt liv i det land han vill att det israeliska folket skall erövrå. För att verkligen visa på det onda räknar Stensson därefter upp exempel på exempel hur judarna i sina krig för över tvåusen år tillbaka tillintetgjorde sina fiender.

Judarnas krig var säkerligen grymma, lika grymma som andra folks krig vid denna tid. Korsfararna skonade få. Muslimernas erövring av Konstantinopel år 1453 avslutades med ett blodbad. Men detta är historia.

Det Gunnars Stensson skriver är att dessa texter i bibeln inspirerat och inspirerar dagens ledare i Israel. Stensson försöker visa att händelserna i dag kan förstås utifrån det som inträffade för över tvåtusen år tillbaka. Mig påminner inlägget om den metodik som användes i Tyskland och i Jugoslavien för att så frö till krig. I Europa hatade man judar för att de korsfäste Jesus. Påven berättar om hur islam bredde ut sig med svärdets makt.

På DO:s hemsida förklaras "Hets mot folkgrupp är när någon uttalar eller sprider hot/missaktning mot folkgrupp eller grupp av personer med anledning av ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung, trosbekännelse eller sexuell läggning."

På radion meddelas att Israel och Palestinier upprättat en skör vapenvila. Israels premiärminister säger sig vara beredd att släppa fångar och lämna åter ockuperad mark.

Lars-Anders Jönsson

Tre musketörer i fullmäktige

Vilken enorm förlust för vänsterpartiet! Där sitter den briljante Roland Andersson i samtal med den på en gång lugnt resonerande och känslolstarke Sven-Bertil Persson, som en stund senare överlägger med den dynamiske Ulf Nymark.

Alla tre vid skilda tillfällen utdrivna ur ett efter 1998 alltmer dogmatiskt vänsterparti. Liksom Kajsa Theander och tidigare Rolf Nilsson.

I dagens budgetdebatt företräder Sven-Bertil Persson och Ulf Nymark demokratisk vänster och Roland Andersson socialdemokraterna.

För det vingklippta vänsterpartiet är Mats Olsson och Marta Santander de största tillgångarna. De anslöt sig aldrig till den traditionalistiska våg som sköljde över partiet omkring sekelskiftet som en tsunami, som förödde allt i sin väg och sedan drog sig tillbaka efter det att partiets valsiffror i stort sett halverats sedan 1998.

Tänk om lundalinjen fått fortsätta råda, och dessa politiker fått möjlighet att agera gemensamt i samma parti! Lokalt har Lunds vänster i flera val vunnit stora framgångar även när partiet i sin helhet gjort fiasko som i årets val.

Nå, bildandet av demokratisk vänster räddade Sven-Bertil tillbaka till Lundapolitiken och gav Ulf Nymark en plattform för miljöpolitiken. Socialdemokratin har misshushållat med Roland Andersson genom att hålla honom utanför fullmäktige under den gångna mandatperioden, men nu är han också tillbaka i fullmäktige och så vitt jag vet också i socialdemokratiska partiets vu.

Ja, nu är han äntligen tillbaka, och faktiskt, även om Sven-Bertil, Ulf och Roland tillhör olika partier är de nu tillsammans i den rödgröna gemenskapen och i en gemensam kamp för social rättvisa, miljö och demokrati. Som för många år sedan i fullmäktige!

Och faktiskt, i den kampen är också Mats och Marta viktiga.

En syndaflod av ord

Och Lunds kommunalpolitik väller fram i en ohejdbar syndaflod av ord. Talarna framhåller att de och deras parti har rätt, alltid har haft rätt och alltid kommer att ha rätt. Samtidigt hävdar de att motparten har fel, alltid har haft fel och alltid kommer att ha fel.

De refererar bakåt, till tidigare beslut, till gamla överenskommelser (som ofta svikits) och till egna uttalanden i skilda sammanhang. Oftast (men inte alltid) är de kraftfulla män med lång erfarenhet och fantastisk minneskapacitet, paradoxalt kombinerad med ytterlig känslighet för motsägelser och kritik.

Med given majoritet är varje beslut förutsägbart. Förändring av skolorganisationen, en procent generell nedskärning och ett par särskilda nedskärningar riktade mot bl a Lunds flyktingmottagning och denna gång uttalad tjänstemannafientlighet i form av diffus kritik mot byråkratisering.

Man kan bli trött, ibland indignerad, men ändå, det är demokrati i funktion. Ledamöterna besjålas av en vilja att göra sitt bästa. Och efter ytterligare några budgetdebatter kommer trots allt en ömsesidig respekt att uppstå, i den mån den inte redan finns.

Nästa val kommer att ge ett helt annat resultat. Bland annat kommer demokratisk vänster att vara ett av kommunens största partier.

Gunnar Stensson

Imperialismen, kapitalismens primitiva stadium

Bedriver man affärer, så skaffar man sej varor, och säljer dem. Vikingar lär ha varvat handel med strandhugg, allteftersom det var läge för det ena eller det andra. För de europeiska kolonialmakterna var det rutin att kombinera militära erövringar med kommersiell verksamhet. I dagens värld är det främst USA som låter militära och ekonomiska aktiviteter gå hand i hand, när man försöker bryta upp motsträviga marknader och få tillgång till råvaror med militärt våld.

Även om USA inrikes är ett utvecklat civilt samhälle, bidrar dess utrikes aktiviteter till att hålla kvar andra länder i en situation, där frågan om militär kontroll är den fråga som överskuggar alla andra. Sådan politik blockerar på olika sätt utvecklingen av ett civilt samhälle i länder som Irak, Iran, Nord-Korea och Kuba.

Det finns också andra brutala metoder än de direkt militära. En ökad metod att pressa pengar ur fattiga bönder är att låna pengar till dem, och sen hålla fast dem i en skuldfälla de inte kan komma ur. Allt fler och fler indiska bönder drivs till självmord på detta sätt. Metoden att låna till behövande, hålla kvar dem i en skuldfälla och sen idka utpressning, den används också i större skala, mot fattiga länder. Att USA använder ekonomiska påtryckningsmedel för att få stöd i FN-omröstningar är inte någon nyhet. Det finns också andra sätt att kombinera affärsverksamhet med utrikespolitik. Företaget ITT:s roll när demokratin underminerades i Chile, eller Halliburtons affärer i Irak under och efter Saddams tid är inte heller helt okända. När det är företag som sköter de lokala aktiviteterna, kan inte heller den amerikanska staten hållas ansvarig.

Att få en närmare insyn i sådan ljusskygg verksamhet är naturligtvis inte så lätt. En redogörelse inifrån väl värd att läsa har dock publicerats för inte så länge sen av John Perkins: *Confessions of an Economic Hit Man*. Enligt Perkins fick strategin med att låta företag inofficiellt ta hand om subversiv utrikespolitik ett genombrott i samband med undanröjandet av Mossadeq och demokratin i Iran på 50-talet.

På senare tid verkar kontakterna mellan officiell och inofficiell verksamhet ha flyttat högre upp. Cheneys ställning som vicepresident i USA, med en bakgrund i Halliburton, kan man också se som en amerikansk parallell till förre KBG-mannen Putins position i Ryssland. Bådas sätt att hävda stormaktsintressen med våldsmetoder, ibland kortsiktigt framgångsrika, har i det långa loppet lett till pinsamheter och misslyckanden, även militära. Det är dags för maktens män att tänka om. Det är dags för mer civiliserade metoder för ekonomisk kontroll. Att imperialismen håller på att bli föråldrad kan man bara glädja sej åt!

Lars-Åke Henningsson

Tidningsproblem

Hur ska det gå för dagstidningarna? Man kan verkligen undra. Jag har en närstående som varje morgon på väg från Lund till Södervärn i Malmö möter sex stycken gratistidningsutdelare som alla försöker lämna över en tidning. I Lund/Malmö finns det tre tidningar, i Köpenhamn fem, varav några delas ut i brevlådan på morgonen. Jag ska inte kommentera innehållet, bara att gratistidningarna så klart för många ersätter köpta tidningar.

Hotet från Internet

Ändå är det inte gratistidningarna som är det stora hotet mot dagspressen utan Internet. Nedgång naturligtvis för både lösnummerköp och prenumerationer, men det är inte det som är det allvarliga utan annonserna. De lukrativa småannonserna försvinner till typ Blocket, medan mycket av den ordinarie märkesreklamerna går till Google. De stora provinstidningarna som Jönköpingsposten och Östgöta-Correspondenten klarar sig bra, men de stora rikstidningarna tidningarna har börjat blöda. Dvs. deras Internetutgåvor läses av massor med människor och expanderar, men de kommer inte i närheten av att täcka de uteblivna inkomsterna från papperstidningen.

Läget kommenteras i en intervju med Jacob Weisberg i The Guardian i veckan. Weisberg är redaktör för Slate, ett dagligt webbmagasin som faktiskt startades av Microsoft och som sen övertogs av Washington Post-koncernen. Slate är uppe i tio miljoner unika läsare nu och livet leker. Men inom den traditionella dagspressen, tidningar som New York Times, Los Angeles Times och Washington Post, alla kvalitetstidningar med stora upplagor och stort annonsberoende, är det deppigt. Moralen och modet sjunker i takt med att personalen får sluta och avdelningarna tunnas ut. Och precis samma kommer att ske eller sker redan i Sverige: det går utför för DN, Sydsvenskan m.fl.

Det är förvisso med blandade känslor man följer utförlöpan. Papper med tryck på kommer naturligtvis inte att försvinna totalt. Och media har alltid varit utsatta för ett starkt förändringstryck. Bara under loppet av mitt liv som musiklyssnare har det skiftat från stenkaka till 45-varvare till LP-skiva- till CD till DVD till mp3. Skiftet till nedladdad musik tycks ha allvarligt sårat den tidigare så bortsämda musikindustrin och om inte tidningarna tänker efter kommer det att gå lika illa för dem.

Vad med VB?

Det här är kanske också ett tillfälle att ta upp diskussionen om Vackobladets framtid, i den mån en sådan finns. I första hand är det en politisk fråga: finns det från lundavänsterns sida något intresse för att hålla igång en öppen lokal debatt om vad som händer i Lund och världen? Kan man t.ex. tänka sig att vänsterpartiets lokala bakslag i valet väckte någon tanke på att det för partiet är värt att upprätthålla någon kontakt med icke-partianslutna?

Om man tycker det skulle vara önskvärt så återstår frågan hur. VB har ju under året kört med ett tryckt nummer i månaden följt av tre nätnummer. Jag tycker att om VB ska fortsätta i någon form så bör det bli som blogg. Jag har visserligen i den här spalten förhånat bloggen som fenomen, men nu är det den formen som gäller. Kvalitetsmässigt, både vad gäller form och innehåll skulle vi hävda oss mycket väl i konkurrensen och eftersom genren är kraftigt högerdominerad skulle det finnas en nisch för oss. Alltså: en VB-blogg som fylls på lite kontinuerligt och åtminstone en gång i veckan och med tillfälle till läsarinpass och snabba reaktioner på vad som händer i Lund och i världen. Nog låter det väl lockande?

Lucifer

Roms chica samvete?

Sigm. Freud är upphovsman till rätt mycket spekulativt tankegods. Även om han öppnade upp en ny, inre kontinent för "själens forskningsresanden" i en tid av brava vetenskapliga, och andra upptäckter. Men somligt står sig och växer med tiden, rentav. Ett är reflektionerna i hans lilla civilisationskritiska verk "Vi vantrivs i kulturen" och ett annat är realitetsmekanismen, vilken säkerställer människans överlevnadsgaranterande flockinstinkt, kan man säga. Nå, som alla instinkter en föga sofistikerad inrättning. Första Världskriget och atomkapprustningen är blott två lite tvivelaktiga kollektiva livsuppehållare, för oss tvåbenta. Alla oss utom turkarna! Osmanska riket förresten en imperiell återkommare med boksynta sändebud i Istanbul, forna Östrom. Så fick vi ju en rätt ofrihetligt och just imperiellt designad kristen lära, eller snarare praktik. Vi trampar kring i resterna av en horisontvinnande statsreligion, nåt tagit ända fram till förre äb, att lyckas dekonstruera! Fast stentavlorna vid full vigör dit vi skickade pigorna och drängarna. Dock lär tippa över sina nutida ristare inom kort. "Downfall of the American Empire" som ett rockband käckt lär namnat sig.

Realitetsprincipen som fenomenet ovan striktare kallas fungerar även å individuella planet. Även om somliga verkar födda utan och rentav motsatt. Det är oss obändiga entreprenörer måhända, tänkandets och t.ex obekväma liberalismens motvalls kärringar som starkt bidrar till den mindre omänskliga sidan, i humanexistensen. Eller bidragit? När egendomsfixerade medelklassen, possessörerna ersätter intellektuella mellanskiktet blir liberalismen till urlakad, smygxenofob partifirmepragmatism. Och 'nejlikevänstern' ett solklart fall för realitetsreflexen, en numera rätt ömklig motvalls kärring som efterhand blivit mest en smidig dam av värld. Finns representativa såna i lokala styrelsen exempelvis, entreprenörer med en tämligen privat agenda. Vilka partiet gör sig beroende av i denna retrofascistoida tid. Ledaren, även om här i en charmigt ungdomlig och hjärtevinnande mer hejklacksstil - ska föra organisationen till seger, som väl är de mångas förtroende. Men i en sjuk kultursfär vad garanterar väl slikt? 4,5 miljoner bilar, snarast. I väntan på en ideologisk renässans, oxå ett tveeggat historiskt fenomen som bekant, sätter vi håglöst vår lit till Katastroferna. Självskapade - eller bara brutalt nerdimpande som en god garanti för livet. Och förhoppningsvis efter massdöden, åtminstone.

Åter till Partiet och psykoanalysen. För en organisatorisk inrättning vilket även kan anses belägga en av Freus mer omstridda idéer, den kring dödsdriften. För vad är väl partiet i händerna på ursurpatorer som Ohly & Neergaard, om inte ett klassiskt suicidförsök. Rätt ultimata sektmässigt även, för partiets numera herrar vill ha oss alla att dricka av bolmörtsaften. Dög den åt Sokrates, så ...

Ångrar nu lite grann att jag inte tog steget och faktiskt röstade på sd. Varpå jag förstås som ansvarstagande förnyar- eller liberal kommunist hade angivit mig själv, för disciplinär åtgärd! Till samtliga tre partinivåer. Samt meddelat media och div. ledasidor. Ävenledes flaggat för mitt lilla tilltag till Ung Vänster samt åt annan än mer kampbetonad ungsvensk radikalism. Och meddelat sd ... Nå, vi pappersmedlemmar väger numera som den lilla granna kartongbit partiboken blivit till. Så, gest utan värde.

Till nästa kongress avsätter vi Anders, den siste av planhushållarna från 1948 och Pragkuppens startskott, för Nya Östroms världserövraroptimism. Marta Santander är härmed tillfrågad, en smidig dam av värld som dock förhoppningsvis i varje fall kan vända partiet bort från suicidalreflexen. Om hon förmår göra nåt åt många bilarna samt övriga hedonismen i riket väl mera oklart. Hon den ambitiösa i AU ska dock ej ens nomineras. Om än ack så intagande 'partibroilers' ska icke beredas väg för hur som. Anders, den multipelt omdömeslöse postrevolutionären fick ju Rebecka skickad till Växjö på ett sidospår, sen personliga förgrämdheten så när vält partikommunen, över ända. In Nahme des Feminismus! Vore synd på ännu ett brått slut för nån denna gång går över livet, för nå posterna, bland partiofficersaspiranterna från UV. Ungdom är obegränsad äregirighet samt snabbtåg. Kan

aldrig sluta väl. Så, kycklinguppfödarna i lokala ansvarsskiktet uppmanas härmed till
(relativa) långsamhetens lov samt ekologisk drift!
Jörgen L.